

med det samme fik afgjort det tilrettelagte Besøg hos Baronessen og Hofjægmesterinden paa Kærsholm, selv om Rejsen derved forlængedes en Dags-tid eller to. Saa lidet oplagt han end var til Forretninger, besluttede han lige saa godt straks at gøre Alvor af at faa rejst det Pengelaan hos Baronessen, fordi han nu mere end nogensinde følte det som en Nødvendighed at frigøre sig for ethvert personligt Afhængighedsforhold til sine Svigerforældre, der var og altid vilde blive ham fremmede. Men ogsaa en anden, en inderligere Trang havde netop nu ført ham de to moderlige Veninder fra Rom i Tankerne. Særlig Hofjægmesterindens storladne Skikkelse og deres fortrolige Samtaler dukkede pludselig mærkeligt levende og dragende frem af hans Erindring.

Hjemme paa Hotellet gav han sig straks ifærd med Indpakningen. Der var ingen Tid til nærmere at overveje, hvad han skulde tage med sig; paa maa og faa pakkede han Klæder og Bøger ned i en stor Haandkuffert. Da stod han pludselig forskrækket stille med et Par Støvler i Haanden. Han var kommen til at tænke paa Oberst Bjerregrav.

Efter al Sandsynlighed havde Obersten allerede denne Dag ventet hans Genbesøg. At opsætte dette blot et Par Dage længere vilde være en Uhøflighed, der let igen kunde ødelægge Forholdet imellem dem. Hvad var her at gøre? . . . Han